Ljuba mati narava!

Odločil sem se, da ti napišem zaskrbljeno pismo, saj smo vsi v našem medvedjem brlogu vse bolj na trnih, ko opazujemo, kaj se godi okrog nas. Zima bi morala že zdavnaj potrkati na naša vrata ter nas, medvede, nagnati v brlog in zimski spanec, a botre zime ni od nikjer. Temperature so še poznopoletne, mi medvedje ne moremo spati, da o drugih gozdnih živalih ne govorim. Tudi veverice in polhi bodo porabili vse zaloge še pred pomladjo, če ne bodo obmirovali v svojih duplinah.

Spominjam se svoje mladosti, ko sem bil še majhen medvedek. Takrat je bilo snega na pretek in dolge mrzle zime so nas pognale v topel brlog, kjer smo potopljeni v spanec prebrodili zimo. Obdajali so nas prostrani gozdovi, v katerih je bilo hrane na pretek. Dandanes so gozdovi precej izkrčeni in prisiljeni smo brskati po smetnjakih, kamor ljudje odlagajo svoje smeti. To je tako ponižujoče, a večina nas počne prav to, da preživimo. Naši sorodniki na daljnem severu so ostali že skoraj brez življenjskega prostora, saj se ledeniki vztrajno talijo. Le nekaj jih še životari. Številne druge živalske vrste so izumrle.

Narava, že velikokrat si pokazala svojo silovito moč, a ljudem se vest še vedno ni prebudila. Smeti odlagajo v gozdove, to sem na lastne oči videl že večkrat. Svojih mladičev sploh ne upam spustiti na samostojno pot, saj se bojim, da si bodo porezali šape na steklu, odvrženem v gozdu, prečkali številne ceste, s katerimi so ljudje vdrli v naš življenjski prostor, da bi zašli na kakšno kmetijo in povzročili škodo.

Le kako naj ljudem dopovemo, da si ti, draga narava, last vseh nas? Če ljudje kmalu ne bodo začeli ukrepati, se vsem nam ne piše prav nič dobrega. Ko bi vsaj mladi kaj storili, če že starejši ne znajo stopiti z napačne poti.

Velike reči se začnejo z majhnimi koraki.

Mati narava, upam, da se bo vse obrnilo na boljše in da bom lahko s svojimi vnuki v bistri reki lovil ribe in preganjal divjad po širnem gozdu.

Pozdravljam te zaspani in godrnjavi medved

Mrk

[redacted]